

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΑΝΤΣΟΒΟΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΑΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α'.

Κυρία μου,

ἐκ τῶν «Ψαρρῶν» σᾶς γράφω τὴν παροῦσαν...
ἀλλὰ προτοῦ ἀποταθῶ εἰς τὴν πτωχὴν μου Μοῦσαν,
παρακαλῶ τὴν προσφιλεῖ Λουλοῦκα, νὰ ζητήσῃ
μιὰ μαργαρίτα κάτασπρη καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ,
ἂν ἄρά γε τὸ πλοῖόν μας στὴ Βενετιὰ θὰ φθάσῃ,
ἢ ἂν θὰ μείνῃ διαρκῶς ἐν ἀνοικτῇ θαλάσῃ·
διότι, ὅπως ἔμαθον ἀπ' τὸν Καρακατσάνη,
μᾶς συγχροσπάζουν οἱ αὐλοὶ ποῦ εἶναι στὸ καζάνι...
— Πῶς! στὸ καζάνι ἢ Αὐλὴ; ἀνέκραξα, μ' ἐκπλήττεις!
ἀλλ' ἡ Αὐλὴ εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς «Ἀμφιτρίτης»...
Ἀργότερον ἐμάνθανον διὰ πολλῶν ἀγώνων,
πῶς οἱ αὐλοὶ τοῦ πλοίου μας ἦσαν σωλῆνες μόνον,
οἵτινες σπάζουν καίποτε στοῦ ταξειδιοῦ τὴ μέση,
καὶ τότε μένουν τὰ «Ψαρρᾶ» στὴν ἴδια πάντα θέσι!..
Ἐν τούτοις μόλις ἤκουσα τὴν βλάβην τῶν λεβήτων,
κ' ὑπέθεσα πῶς κίνδυνος στὸ πλήρωμά μας ἦτον,
ἀμέσως παρεκάλεσα ἐκ τῶν ναυτῶν μας ἓνα,
νὰ φέρῃ μὲ τὸν πλοίαρχον, πρὸς τοὺς αὐλοὺς καὶ μένα!
Μετὰ μικρὸν εὐρέθημεν στοῦ πλοίου τὸ κατώϊ,
σπρωχνόμενοι καὶ σπρώχνοντες, πλὴν ἀβλαβεῖς καὶ σῶοι...

Καὶ τότε ποῖον θέαμα παρίστατο ἐμπρὸς μου!
 ὦ Δάρτη, σὺ τὴν δύναμιν νὰ περιγράψω δὸς μου...
 Δώδεκα φοῦρνοι στὴ γραμμὴ κυκλωτερεῖς τὸ σχῆμα,
 ἦτο καθένας πύρινον καὶ φλογοκαῖον μνῆμα,
 ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔβγαине καπνός, φωτιά καὶ λαύρα!...
 Οἱ ναῦται, ὡς φαντάσματα, περιεπάτουν μαῦρα...
 Ἀπ' τὰ καζάνια σταῖς φωτιαῖς νερὰ ποτάμια τρέχουν,
 καὶ οἱ αὐλοὶ ἐκρήγγυνται, διότι δὲν ἀντέχουν!!
 Ἀλλὰ τοὺς τρύπιους μας αὐλοὺς βουλόνουν ναῦται πάλιν,
 ἡ μηχανὴ βροντοκτυπᾷ μὲ δύναμιν μεγάλην,
 κᾶτι καθένας των ζητεῖ νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ,
 ἓνας στουπί, ἄλλος σφυρὶ καὶ τρίτος ἄλλος φτιάρι...
 ἀκούεται ἀπὸ ψηλὰ κατερχομένων κρότος,
 εἰς τὸ ναυτοκατέβασμα γλυστρᾷ ὁ καμαρῶτος,
 ὁρμῶ κ' ἐγὼ λίγο νερὸ νὰ χύσω στὸ καζάνι,
 ἀλλὰ ἡ Φλόξ—ἓνα σκυλὶ—ἀπ' τὸ παλτὸ μὲ πιάνει...
 — Ὅξω, φωνάζω, τὰ σκυλιά, ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων,
 ἐν μέσῳ ὕδατος, φλογῶν καὶ τρυπητῶν σωλῆνων
 καὶ ἰδιώχοντας τὸν μὲν ἐδῶ καὶ σπρώχοντας τὸν ἄλλον
 ἀνῆλθον στὸ κατὰστρωμα τὸν ἐθνικὸν μας ψάλλων!...

Μαΐου 22

Μὲ τὸν λαμπρό μου πλοίαρχο στεναῖς φιλίαις πιάνω
 κι' ὅτ' εἶναι φίλος σας στενὸς μετὰ χαρᾶς μανθάνω·
 σᾶς εἶδε, σᾶς ἐγνώρισε, σᾶς ἐκτιμᾷ ἐπίσης...
 Ἀλλὰ pardon, ἐφθάσαμε κατέναντι τῆς Λύσσης
 καὶ πρὸς στιγμὴν στεκόμεθα νὰ κάνωμε σιινάλα:
 Κ' ἰδοὺ ἐγὼ τὰ ἐξηγῶ ἀπ' τῶν «Ψαρρῶν» τῇ σάλα·
 κόκκινο, ἄσπρο καὶ μαθὶ μὲ κίτρινο σειρῆτι:
 «παρακαλῶ σας εἶδατε καθόλου Ἀμφιτρίτη;»

ἄσπρο, γαλάζιο, ἄχερὶ μὲ βισυνὶ ἄστέρι :
 «Ἐπέρασε ἀπ' τῆς ἐπτὰ μετὰ τὸ μεσημέρι.»
 ἄσπρο καὶ μαῦρο καὶ μαθὶ «μετὰ ἢ πρὸ μᾶς λέτε ;»
 μαῦρο καὶ ἄσπρο ἤγουν «πρὸ» — γαλάζιο «νὰ μᾶς κλαῖτε!»
 διότι μᾶς ἐπέρασε ὀκτὼ καὶ πλέον ὥραις
 νι' ἀκολουθοῦμε Βασιλείᾳ! ο tempora ο mores!!
 Καὶ φαντασθῆτε νᾶχῶμε ἀντίθετο ἄερα!
 καὶ φαντασθῆτε οἱ αὐτοὶ νὰ σπάζουν νύχτα μέρα!
 καὶ φαντασθῆτ' ἢ θάλασσα ὀλίγο ν' ἀγριεύῃ!
 καὶ φαντασθῆτε τῶν «Ψαρρῶν» τὸ σκάφος νὰ χορεύῃ!
 καὶ νὰ βρισκώμεθα μακρὰν ἀκόμη κι' ἀπ' τὸ Φιοῦμε!!..
 Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμή, διότι ἐνοχλοῦμαι
 νὰ γράψω περισσότερα, Κυρία, μὴ ζητῆτε...
 μὴ ἐρωτᾶτε τὸ γιατί... μὴ μὲ στενοχωρῆτε...
 ὅταν θὰ φθάσω, σὺν θεῷ, στὴ νύμφη τοῦ Ἀδρία
 ἐκεῖθεν ἐξακολουθῶ τῇ στιχοφλυαρίᾳ,
 γράφω τινὰ γιὰ τὰ «Ψαρρᾶ», πολλὰ γιὰ τὸν Ὀθέλλο,
 πρὸς τὸ παρὸν ἀφῆστέ με... τὸν καμαρῶτο θέλω!...

Δ. Κόκκος

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὸ κοιμωτήριο τῆς συζύγου του δέον
 νὰ εἶνε ἢ ἔξοχος φιλόσοφος ἢ ἔξοχος βλάξ.

*

Τὸ παραφρονεῖν καθ' ἑπινους λέγεται ὄνειρον· τὸ ὄνειρεῖν
 εἶναι ἐν ἐγρηγόρσει καλεῖται παραφροσύνη.

*

Ἡ ἀρετὴ ἐνίοτε εἶνε τὸ κινδυνωδέστερον ὄπλον, τὸ ὅποιν
 χειρίζεται ἡ κακία.

